

2023. május 25., csütörtök – Jn 17,20-26

Jézus főpapi imájának befejezése ünnepélyes és filozofikus lezárása Jézus tanításának, egyfajta elmélet Isten és az ember viszonyáról.

Az ember Isten teremtménye, Istenhez hasonló. A „csorbítatlan létezésből” kieső ember számára a földi élet alkalmas az Istenhez való visszakapaszkodásra. Ennek mikéntjéről Jézus példát is adott. Csak őt kell követnünk, vele kell azonosulnunk. A vele azonosulók egymáshoz is közel kerülnek, azonosak lesznek. Nincs szétválasztás, létrejön az egység. Bár különbözünk egymástól (alkat, személyiség), de tudunk egyek lenni. Egyek lenni a szeretetben.

Az egységet, a testvériséget megélt emberek hitelesítik Jézust azzal, hogy Ő az egységünk forrása és fundamentuma. Mivel Ő teremti meg az egységet, ez arról beszél, hogy a forrás egy az Atyával, mert csak az Atyával egységben lévő lény (a Fiú) képes egységesítő erővel fellépni a sokféleségben. Ezért jön létre a logikai láncolat: Jézus egy az Atyával, és ha mi követjük Jézust egyek leszünk vele, és azzal is akivel Ő egy, azaz az Atyával.

Ez az egység nemcsak a földi létre vonatkozik. Mivel Isten tértől és időtől független, a vele egységben élők is függetlenek lesznek a tértől és időtől. Tehát mindig is voltak, csak idelátogattak ebbe a világba 70-80 évet – kinek mennyi adatott. Nem születtek és nem haltak meg, csak látogatást tettek.

Persze a tapasztalat az, hogy ez az egység nem sikerül mindenkinek. Sőt a legtöbbször nem. Velük hogyan jön létre az egység? Ha már kilöködtek egy egységből – mint hullámaiban a tenger –, hogyan térnek vissza. Vagy visszatérnek-e egyáltalán? A vallások itt tág teret kapnak az egység értelmezésében. És az alapvető elágazási pont az, hogy az emberi élet egyszeri és megismételhetetlen, vagy valami – általunk nem ismert módon és nem is feltétlenül a test világában – életek sorozatát éljük, amíg el nem érjük a „csorbítatlan létezés” és az egység megvalósul Istennel. Tisztítóútz, újra inkarnálódás, szellemvilágban történő fejlődés – nagy a választék itt, és sok a visszaélés is. Van egy évezredes egyházi tanítás a végső időkről, de itt kopogtat a tudomány, a tanatológia, a hullámgenetika, más vallások tapasztalata és sok-sok furcsa jelenség, ami felülírhatja az előzőeket.

Bár hajlamosak vagyunk ennek egyre tágabb érdeklődést adni, a lényeg mégiscsak egy. Követjük-e Jézust, vagy csak sétálgatunk? Ha követjük, egyre teljesebben éljük meg az egységet, és egyre kevésbé lesz fontos a filozofálgatás minderről. Mert lesz tapasztalatunk arról a valóságról, hogy tudunk Istennek tetszőn élni. És ezt érzik, látják mások is. Csak rajtunk múlik, hogy azt a töredékes egységet milyen fokon, módon éljük meg. Mennyire gondoljuk azt, hogy a jézusi kontraszt többet, teljesebbet kíván tőlünk. Túl a vérségen a testvéri szeretetet és összetartást. Ezekben a mai vészjósló időkben nem is marad más választásunk.

Garay Bandi, Dunakeszi